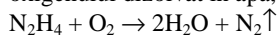

Invenția se referă la domeniul protecției anticorozive a metalelor în apă și poate fi utilizată pentru inhibarea coroziunii în sistemele închise de conducte din oțel.

Este cunoscut faptul că apa naturală sau cea tehnică conține ioni de Cl^- și SO_4^{2-} și este un mediu destul de agresiv, în care coroziunea oțelului decurge cu o viteză relativ mare. De exemplu, apa din conductele de apă din mun. Chișinău conține (mg/l): Ca^{2+} - 72,5, Mg^{2+} - 19,5, HCO_3^- - 97,6, SO_4^{2-} - 203,7, Cl^- - 56,7, conținutul total al sărurilor fiind de 0,457 g/l. Viteza de coroziune a oțelului „Ст. 3” la expunerea lui în astfel de apă timp de 8 ore este mare, atingând valoarea de 21,0 g/m²·24 ore. La mărirea timpului de expunere viteza de coroziune se micșorează (de exemplu până la 12 g/m²·24 ore la expunerea timp de 24 ore, 6,6 g/m²·24 ore la expunerea timp de 72 ore, 4 g/m²·24 ore la expunerea timp de 240 ore), datorită formării pe suprafața supusă coroziunii a unei pelicule oxido-hidroxică din produsele coroziunii, precum și depunerii calcitului CaCO_3 (Паршутин В. В., Шолтоян Н. С., Сидельникова С. П., Володина Г. Ф. Ингибирование бороглуконатом кальция коррозии углеродистой стали Ст. 3 в воде. Коррозия в условиях естественной аэрации и принудительной конвекции. Электронная обработка материалов, 1999, № 5, p. 42-56).

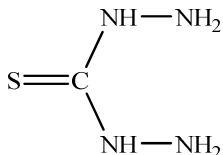
Ionii de SO_4^{2-} cauzează o coroziune totală, destul de uniformă, dar în prezența ionilor de Cl^- (ca agent de activare) provoacă pe suprafața internă a țevilor pittinguri adânci, care în cazul dezvoltării pe transversală poate duce la situații accidentale. În plus, fierul ionizat se acumulează în apă, diminuând calitatea acesteia.

În calitate de inhibitor de coroziune este cunoscută hidrazina ($\text{H}_2\text{N}-\text{NH}_2$), acțiunea căreia se bazează pe legarea oxigenului dizolvat în apă, reducând astfel viteza de coroziune [1]:

Dezavantajele acestui inhibitor constau în faptul că influența lui se manifestă la temperaturi relativ înalte (60...100°C) sau la adăugarea unor catalizatori determinați, în afară de aceasta inhibitorul este toxic, necesitând în timpul lucrului o precauție deosebită, ceea ce complică mult exploatarea lui în sistemele închise de conducte.

În calitate de cea mai apropiată soluție servește aplicarea tiocarbohidrazidei, un derivat al hidrazinei, cu formula:

în calitate de inhibitor de coroziune a oțelului în apă în concentrație de 0,1...1,0 g/l [2], care nu este toxică, de aceea este mai comodă în exploatare decât hidrazina. La utilizarea tiocarbohidrazidei se atinge o inhibare a coroziunii mai semnificativă decât în cazul hidrazinei.

Dezavantajele acestui inhibitor constau în faptul că reduceri semnificative ale pierderilor cauzate de coroziune se observă doar la concentrația inhibitorului de 0,25 g/l și mai mare, dar a relevat o scădere mare a valorilor coeficientului de frânare γ în dependență de durata timpului de testare.

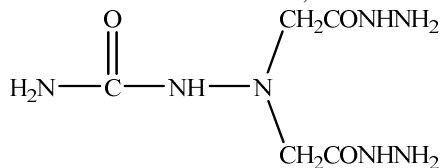
Problema pe care o rezolvă prezenta invenție constă în mărirea rezistenței la coroziune a sistemelor închise de conducte din oțel, prin care se pompează apă, și atingerea unui proces de reprimare a coroziunii mai durabil.

Problema se soluționează prin aceea că se propune aplicarea clorurii de (dihidrazida acidului semicarbaziddiacetic) nichel(II) trihidrat în calitate de inhibitor de coroziune a oțelului în apă, în concentrație de 0,05...0,75 g/l.

Rezultatul tehnic al soluției propuse este reducerea semnificativă a pierderilor cauzate de coroziune și creșterea duratei de utilizare a conductelor din oțel.

Clorura de (dihidrazida acidului semicarbaziddiacetic) nichel(II) trihidrat ($\text{NiCl}_2 \cdot \text{Dig} \cdot 3\text{H}_2\text{O}$, unde Dig – dihidrazida acidului semicarbaziddiacetic) se prepară în modul următor.

Se amestecă soluțiile calde de etanol care conțin 0,6 g (2,5 mmol) $\text{NiCl}_2 \cdot 6\text{H}_2\text{O}$ și 0,55 g (2,51 mmol) dihidrazida acidului semicarbaziddiacetic, cu formula:

Imediat se formează un precipitat de culoare verde pal, care este spălat pe un filtru de câteva ori cu etanol și eter. Complexul se dizolvă la încălzire în apă, este puțin solubil în alcoolii și eter.

Studierea proprietăților biologice ale unor metale tranzitive – cobaltului(II), cuprului(II), nichelului(II), oxovanadiului(IV), manganului(II), zincului, fierului(II) cu dihidrazida acidului semicarbaziddiacetic $\text{H}_2\text{N}-\text{C}(\text{O})-\text{NH}-\text{N}(\text{CH}_2\text{CONHNH}_2)_2$, au demonstrat că sărurile sintetizate pot servi drept stimulatori ai biosintezei fermenților amilolitici extracelulari și pot spori randamentul obținerii biomasei.

A fost cercetată activitatea lor biologică asupra biosintezei hidrolazelor intracelulare ale diferitor specii de micromicete: *Penicillium viride*, *Aspergillus niger* 33, *Rhizopus arrhizus* (Verejan A, Deseatnic A., Bologa O. 3D-metal coordination compounds - biostimulators growth. Proceedings of the International Conference “Modern technologies, in the food industry-2012”, vol. 2. Technical University of Moldova, november, 2012, p. 342-343).

Exemplu de realizare a invenției

Testul de coroziune se efectuează pe mostre de mărimea 50×25×3 mm prin imersie completă în soluție, la aceeași adâncime cu acces de aer. Rugozitatea lor inițială se înlătură prin lustruire. Pierderile corozive se înregistrează gravimetric. Efectul acțiunii inhibitorului se evaluează cantitativ după viteza de coroziune k_1 , $\text{g/m}^2 \cdot 24$ ore și după valoarea coeficientului de frânare $\gamma = k/k_1$, unde k_1 , k – viteza de coroziune a metalului cu inhibitor și, respectiv, în absența acestuia. Acest raport arată de câte ori scade viteza de coroziune în urma acțiunii inhibitorului.

Influența concentrației inhibitorului și a timpului de testare asupra vitezei de coroziune k_1 , $\text{g/m}^2 \cdot 24$ ore și coeficientului de frânare γ sunt prezentate în tabel.

Din datele prezentate în tabel se observă că cel mai mare efect se atinge în cazul utilizării inhibitorului revendicat (clorura de (dihidrazida acidului semicarbaziddiacetic) nichel(II) trihidrat) în concentrație de 0,05...0,75 g/l.

Tabel

Influența concentrației clorurii de (dihidrazida acidului semicarbaziddiacetic) nichel(II) trihidrat asupra parametrilor procesului de coroziune a oțelului "Cr. 3" în apă

Concentrația inhibitorului, g/l	Timpul de expunere, τ , ore	Viteza de coroziune, k_1 , k , $\text{g/m}^2 \cdot 24$ ore	Coeficientul de frânare, γ
0,05	8	8,0	2,6
	24	3,5	3,4
	72	1,6	4,1
	240	1,3	3,1
0,1	8	7,6	2,8
	24	3,0	4,0
	72	1,4	4,6
	240	1,1	3,6
0,25	8	7,8	2,7
	24	2,9	4,2
	72	1,2	5,7
	240	1,1	3,8
0,5	8	7,7	2,7
	24	2,5	4,8
	72	1,6	4,1
	240	1,0	3,9
0,75	8	7,0	3,0
	24	2,4	5,0
	72	1,5	4,4
	240	0,95	4,2
0	8	21,0	-
	24	12,0	-
	72	6,6	-
	240	4,0	-

La concentrația inhibitorului de 0,1 g/l pierderile cauzate de coroziune se micșorează timp de 72 ore de până la 4,6 ori, la concentrația de 0,25 g/l – de până la 5,7 ori (la una și aceeași durată de expunere).

Cantitatea inhibitorului, introdusă în mediul de coroziune, joacă un rol hotărâtor. Limita inferioară este concentrația de 0,05 g/l, deoarece la un conținut mai mic de inhibitor pierderile cauzate de coroziune sunt neesențiale.

Limita superioară a concentrației inhibitorului se consideră concentrația de 0,75 g/l, deoarece la mărirea concentrației peste 0,75 g/l pierderile corozive se schimbă puțin, însă cresc cheltuielile.

Astfel, este propusă aplicarea unui inhibitor de coroziune a oțelului în apă eficient și ecologic, care permite de a reduce în mod semnificativ pierderile corozive.